ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώτα Ιωαννίδου

Η γερασμένη τάξη των αστών δεν έχει κανένα ηθικό ενδοιασμό να στρατολογεί τάγματα εφόδου, να ενισχύει φυτώρια φασιστών και να διαδίδει μαζικά τις ιδέες και την κουλτούρα ελέγχου και υποταγής της νεολαίας.

«Ένας φασίστας γεννιέται άνθρωπος» απαντά ο Οδυσσέας Ιωάννου. «Που σημαίνει ότι εμπεριέχει και το φασίστα». Δεν μοιάζει με τέρας και όσο πιο συνειδητός είναι τόσο πιο πολύ εμφανίζεται με καλοντυμένους τρόπους. Από παιδί του μαθαίνουν για το μεγαλείο της φυλής του και την ανωτερότητα του έθνους του. Γι' αυτόν η ιστορία συνδέεται με τη φυλετική καθαρότητα και συνέχεια και όχι με τη συνάντηση των πολιτισμών, των αξιών και των επιδράσεων των ανθρώπων και των λαών. Στο μυαλό του κυριαρχεί ο μύθος της μοναδικής και αναλλοίωτης ταυτότητας, μέσα στους αιώνες σαν να είναι η ιστορία και οι άνθρωποι ακίνητοι στον τόπο και το χρόνο.

Σαν μαθητής ζωγραφίζει στα θρανία του μαιάνδρους, στους τοίχους του σχολείου κέλτικους σταυρούς και στο κορμί του κτυπάει τατουάζ με τους κεραυνούς των SS ή το αγκίστρι του λύκου. Μισεί τους διανοούμενους, τους καλλιτέχνες, τους επιστήμονες. Όλους όσους μπορούν να τον κάνουν να σκεφτεί, να αισθανθεί, να εξηγήσει ή να του αμφισβητήσουν το αίσθημα της ανωτερότητας και του Εκλεκτού απέναντι στους Άλλους.

Ο φασίστας προσφέρει την «ασφάλεια» του «φυλετικού σπηλαίου» σε ένα κόσμο που αλλάζει

Ο ναζιστής απεχθάνεται την ανημποριά και την αρρώστια, σαν χαρακτηριστικά κατώτερων ανθρώπων. Οι «άντρες», οι υγιείς και γυμνασμένοι, σαν τους αρχαίους Σπαρτιάτες μόνο, έχουν το δικαίωμα να αναγεννήσουν το έθνος και να ηγούνται των υπολοίπων. Πιστεύει πως τάχα στη φύση «επιβιώνει ο πιο δυνατός» και πως όπως «όλα τα δάχτυλα του χεριού δεν

είναι ίσα»* οι άνθρωποι χωρίζονται σε ανώτερους και κατώτερους. Στη δεύτερη κατηγορία πάντα ανήκουν, οι μετανάστες, οι ξένοι, οι γυναίκες, οι αλλόθρησκοι, οι ομοφυλόφιλοι, οι όποιοι άλλοι. Κι ας λέει η βιολογία και η θεωρία της εξέλιξης ότι προχωρούν και αναπτύσσονται οι οργανισμοί και οι κοινότητες που έχουν προσαρμοστικότητα και ποικιλομορφία.

Ο φασίστας μισεί τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Τον εξωτερικό εχθρό που απειλεί την καθαρότητα του αίματος. Μιλάει πάντα για την αγάπη του προς την «πατρίδα» αν και δεν την αποκαλεί έτσι. Συνήθως με αυτό εννοεί το μίσος του προς τις πατρίδες των άλλων. Θεωρεί πάντα ότι κάποια κομμάτια γειτονικών χωρών του ανήκουν εξ «αίματος» και διεκδικεί την «τιμή» τους στις παρελάσεις με σχηματισμούς και αλυτρωτικά τραγουδάκια. Αν όμως παραβιαστούν τα σύνορα της χώρας του από ομοϊδεάτες του, έχει αποδείξει ιστορικά ότι προτιμά να στρατεύεται στον δοσιλογισμό.

Ο φασίστας κατηγορεί την πολιτική που χειραφετεί, έτσι ώστε να υποτάσσεται στους ισχυρούς της οικονομικής και κρατικής εξουσίας. Καταριέται τον καπιταλισμό για να παίζει καλύτερα το ρόλο του υπερασπιστή των κεφαλαιοκρατών, που τον ενισχύουν. Αγαπά να επιβάλλει την τάξη στους άλλους για να εξαργυρώνει το αίσθημα του φόβου. Προσφέρει την «ασφάλεια» του «φυλετικού σπηλαίου» σε ένα κόσμο που συνεχώς αλλάζει προς το χειρότερο.

Ο εθνικοσοσιαλιστής δέρνει πάντα προς τα δίπλα και προς τα κάτω, ποτέ προς τα πάνω. Επιτίθεται σε αγέλες μαζί με όμοιούς του, δέκα εναντίον τριών ή ενός. Γιατί όταν είναι ένας φοβάται, με πολλούς αποθρασύνεται. Ξυλοκοπά μέχρι θανάτου ή δολοφονεί μαχαιρώνοντας. Σαν Περίανδρος ή Ρουπακιάς. Όσους αγωνίζονται ή τραγουδούν κι ενοχλούν τα αφεντικά του.

Αλλά ποιοι μορφοποιούν το φασίστα πάνω στον άνθρωπο;

Δυστυχώς «ο σάπιος κόσμος μας εκεί που σάπιζε» δεν «ξανατονώθηκε». Η γερασμένη τάξη των αστών επιχειρεί να επιβιώσει πάνω στα συντρίμμια των ζωών και των προσδοκιών της νέας γενιάς. Δεν έχει την ανοχή της και τη συμμαχία της όμως.

Η αστική τάξη αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο της ανεξέλεγκτης κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης που την απειλεί. Φροντίζει με παλιάτσους αριστερόμορφων κυβερνήσεων να αποσοβεί τον κίνδυνο, ενταφιάζοντας την ελπίδα ενός καλύτερου κόσμου.

Δεν έχει κανένα ηθικό ενδοιασμό, ταυτόχρονα να στρατολογεί τάγματα εφόδου για να υποτάξει τη νέα γενιά. Να ενισχύει φυτώρια φασιστών, ναζιστών αλλά και μαζικά να διαδίδει τις ιδέες και την κουλτούρα ελέγχου και υποταγής της νέας γενιάς. Μέσα από τη θρησκοληψία και τον ανορθολογισμό. Τον ανταγωνισμό και τον ατομισμό. Την πειθάρχηση σε μια ιεραρχία σαν αντίδοτο μιας δημοκρατίας ανάπηρης και μιας ελευθερίας που αναζητείται. Με τα ΜΜΕ και την εκκλησία, την παρέλαση και την προσευχή στην πρώτη γραμμή των πομπών όλων αυτών των μηνυμάτων. Και το χώρο της εκπαίδευσης όσο περισσότερο απαξιώνεται, από-μορφώνεται και από-επιστημονικοποιείται τόσο πιο πολύ να αποτελεί πεδίο δοκιμών όλων αυτών.

Δικαιολογημένα λοιπόν οι κυρίαρχοι ανησυχούν όταν παρ όλα αυτά σκάνε αντιστάσεις από κάποιες ανύποπτες ρωγμές και οι μαθητές «ανεβαίνουν στα τραπέζια» ή «κατεβαίνουν στους δρόμους» αναζητώντας ιδανικά ελευθερίας.

Πηγή: *ΠΡΙΝ*